

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 726/2025-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátom JUDr. Jiřím Martausom, 1. mája 113/19, Liptovský Mikuláš, proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 3Tos/49/2025-51 z 30. júla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky označeným uznesením krajského súdu, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.
2. Ústavná sťažnosť bola podľa Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2025 do 31. decembra 2025 (ďalej len „rozvrh práce“) pridelená tretiemu senátu ústavného súdu v zložení Robert Šorl (predseda senátu), Ivan Fiačan (sudca spravodajca) a Martin Vernarský (člen senátu). Sudca spravodajca Ivan Fiačan notifikoval ústavnému súdu prípisom zo 4. novembra 2025 dôvody svojho možného vylúčenia z výkonu sudcovskej funkcie v tejto veci. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 640/2025-6 z 20. novembra 2025 rozhodol o vylúčení sudcu Ivana Fiačana z konania a rozhodovania vo veci ústavnej sťažnosti sťažovateľa. V súlade s čl. III ods. 2 písm. b) a c) rozvrhu práce bol za zastupujúceho člena tretieho senátu určený člen druhého senátu sudca Peter Straka. Vec rozhoduje tretí senát ústavného súdu v obsadení uvedenom v záhlaví tohto uznesenia.
3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu z 19. mája 2021 v spojení s rozsudkom krajského súdu z 15. marca 2022 uznaný za vinného zo spáchania prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona, prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona a prečinu krádeže

podľa § 212 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. a) Trestného zákona, ktoré mal spáchať tým, že vykonal krádež motorky a štvorkolky vlámaním do garáže, čím spôsobil škodu 7 150 eur. Za to mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere dva roky a šesť mesiacov v ústave so stredným stupňom stráženia, trest prepadnutia majetku špecifikovaného vo výrokovvej časti rozsudku a bola mu uložená povinnosť nahradiť poškodenému spôsobenú škodu.

4. Sťažovateľ podal návrh na obnovenie konania vo svojej trestnej veci, ktorý odôvodnil tým, že k spáchaniu skutku, pre ktorý bol odsúdený, sa priznala iná osoba, a to [REDAKOVANÉ]. Túto skutočnosť oznámil [REDAKOVANÉ] sťažovateľovi počas výkonu trestu odňatia slobody, ktorý vykonávajú v tom istom ústave. Sťažovateľ ho navrhol vypočuť ako svedka.

5. Okresný súd Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) návrh sťažovateľa ako nedôvodný zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že nový dôkaz – výpoveď [REDAKOVANÉ], vypočutého na verejnom zasadnutí okresného súdu 12. februára 2025 v rámci konania o návrhu na povolenie obnovy konania, nebola vierohodná a vina sťažovateľa bola v pôvodnom konaní dokázaná aj tým, že na mieste činu boli nájdené dva kovové drôty použité pri spáchaní trestného činu, na ktorých bola zistená DNA sťažovateľa zanechaná na nich krátko pred skutkom alebo pri ňom. Výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] nezodpovedala výsledkom dokazovania v pôvodnom konaní ani v inom smere. Z dokazovania vykonaného v pôvodnom konaní bolo preukázané, že na mieste činu boli nájdené dva kovové drôty, pričom jeden z nich sa nachádzal na zemi v interiéri garáže. Z výpovede svedka [REDAKOVANÉ] vyplynulo, že na prekonanie uzamknutia garážových dverí použil iba jeden drôt, druhý po zistení, že nie je vhodný na použitie, nechal vo vozidle.

6. Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, v ktorej namietal jeho nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť. Uviedol, že okresný súd sa nezaoberal opisom skutku, ktorý uviedol svedok [REDAKOVANÉ]. Ten popísal spáchanie skutku do takých detailov, o ktorých by iná osoba okrem páchatel'a nemohla vedieť. Vypovedal o mene osoby, ktorá umožnila uskladnenie kradnutej motorky, označil druh motorky aj to, že táto motorka bola prefarbená, ďalej akým spôsobom z miesta činu odniesol kradnutú motorku a štvorkolku. Ďalej sa okresný súd nevysporiadal s tým, že sťažovateľova DNA sa na oboch kovových drôtoch mohla objaviť ľahko, keďže trpí psoriázou, ktorej prejavom je ľahké odlupovanie pokožky aj z rúk. Tiež bolo preukázané, že sťažovateľ pracoval v dielni u [REDAKOVANÉ], ktorý mal prístup ku kovovým drôtom, s ktorými manipuloval sťažovateľ aj v čase spáchania skutku. Okresný súd neprihliadol na výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] o tom, že počas páchania skutku mal na rukách nasadené rukavice, a preto je reálne a pravdepodobné, že stopy pokožky (dotykové stopy) na zaistených kovových drôtoch mohli obsahovať iba DNA sťažovateľa. To však nijako nedokazuje, že páchatel'om skutku bol sťažovateľ, a to aj preto, že v priestoroch garáže poškodeného sa iné stopy DNA sťažovateľa nenašli.

7. Napadnutým uznesením krajský súd sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu zamietol. V podstatnom sa stotožnil s právnym názorom okresného súdu v tom, že v sťažovateľovom prípade neboli splnené podmienky obnovy trestného konania v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku. Sťažovateľ neuviedol nové skutočnosti a nepredložil nové dôkazy takej kvality, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom odsúdeného. Vina odsúdeného bola v pôvodnom konaní ustálená na základe skutkového stavu, ktorý bol spoľahlivo preukázaný vykonanými dôkazmi. Porovnaním týchto dôkazov a skutkových zistení v pôvodnom konaní s novou

skutočnosťou v podobe výpovede svedka [REDAKOVANÉ] nebolo možné dospieť k záveru, že by táto nová skutočnosť mohla viesť k inému rozhodnutiu o vine sťažovateľa.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ argumentuje tým, že krajský súd, ktorý v rámci konania o jeho sťažnosti posudzoval dôvodnosť jeho návrhu na povolenie obnovy trestného konania, svojím postupom vybočil z procesného rámca určeného mu príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku.

9. Uvádza, že pri posudzovaní odôvodnenosti návrhu na povolenie obnovy konania súd skúma, či sú navrhovateľom označené nové skutočnosti alebo dôkazy spôsobilé zabezpečiť mu v obnovenom konaní priaznivejšie rozhodnutie. Potenciál takto novo predkladaných skutočností alebo dôkazov nemožno hodnotiť izolovane, ale je potrebné ich hodnotiť vo vzťahu k skutočnostiam a dôkazom, na základe ktorých súd ustálil skutkové zistenia v pôvodnom konaní. Hodnotenie spôsobilosti týchto novo predkladaných skutočností alebo dôkazov sa však má pohybovať v rovine pravdepodobnosti. Podmienkou pre povolenie obnovy konania totiž nie je absolútna istota, že novo tvrdené skutočnosti alebo dôkazy nepochybne povedú k skutkovým zisteniam odlišným od pôvodného konania. Z § 394 ods. 1 Trestného poriadku vyplýva, že pre povolenie obnovy konania postačuje určitý stupeň pravdepodobnosti či dôvodný predpoklad, že novo navrhnuté skutočnosti alebo dôkazy povedú k zmene pôvodného rozhodnutia.

10. Sťažovateľ je presvedčený, že priznanie inej osoby k spáchaniu trestného činu je významnou novou skutočnosťou odôvodňujúcou povolenie obnovy konania, a to hlavne v prípade, keď jeho vina nie je jednoznačne a nepochybne dokázaná ostatnými dôkazmi vykonanými v pôvodnom konaní. Jediným usvedčujúcim dôkazom o vine sťažovateľa vykonaným v pôvodnom konaní boli dva drôty nájdené na mieste činu, na ktorých bola zistená prítomnosť sťažovateľovej DNA, ktorá sa podľa znaleckého dokazovania na ne dostala krátko pred spáchaním trestného činu. Táto okolnosť sama osebe však dokazuje len dôvodné podozrenie, že sťažovateľ sa v čase spáchania deliktu nachádzal na mieste činu. Jednoznačne a nepochybne však dokazuje len to, že na mieste činu sa nachádzali veci použité pri trestnom čine, ktoré tam priniesla nedokázaná osoba a na ktorých sa nachádzala DNA sťažovateľa. Ide teda o dôkaz dokazujúci prítomnosť vecí na mieste činu, ale bez existencie ďalších dôkazov nie aj osoby sťažovateľa. Sťažovateľ ani svedok nepopierali prítomnosť DNA sťažovateľa na kovových drôtoch, ale zároveň popísali aj možnosť, akým spôsobom sa tam táto mohla dostať krátko pred spáchaním skutku na inom mieste, teda v dielni svedka [REDAKOVANÉ].

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Ústavný súd stabilne judikuje, že účelom obnovy trestného konania nie je revízia pôvodného konania, cieľom konania o povolení obnovy konania nie je prieskum zákonnosti postupu súdu v pôvodnom konaní (napr. III. ÚS 122/2021, III. ÚS 537/2022, IV. ÚS 474/2024). Konanie o povolenie obnovy konania sa obmedzuje len na zistenie, či vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený

trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu. Všeobecný súd už nepreskúmava zákonnosť pôvodného rozhodnutia, ale iba to, či existujú nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie v otázke viny alebo trestu. Podstatné je, či tieto skutočnosti boli známe orgánom činným v trestnom konaní a súdom, ktoré vo veci rozhodovali. Novú skutočnosť treba spravidla preukázať novými dôkazmi, pričom novým dôkazom je dôkaz, ktorý nebol v pôvodnom konaní obsiahnutý v spise, uplatnený niektorou z procesných strán alebo nebol vykonaný.

12. Úloha ústavného súdu sa potom obmedzuje len na kontrolu, či všeobecné súdy pri odôvodňovaní svojich rozhodnutí postupovali ústavne konformným spôsobom, keď rozhodli o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania, respektíve keď zamietli sťažnosť proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania (napr. II. ÚS 675/2015, III. ÚS 537/2022, III. ÚS 299/2024). Teda, či sa návrhom na povolenie obnovy riadne zaoberali, či prijaté rozhodnutie adekvátne odôvodnili a či ich právne závery nie sú excesom alebo svojvoľné. Pri zamietnutí návrhu je rozhodujúce, či súdy dostatočne odôvodnili, prečo predostreté nové skutočnosti nepovažovali za také, ktoré by opodstatňovali povolenie obnovy konania.

13. Na tieto účely sa ústavný súd podrobne oboznámil s obsahom odôvodnenia uznesenia krajského súdu a tiež s obsahom odôvodnenia uznesenia okresného súdu, a to v súlade so svojim ustáleným právnym názorom, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí súdov nemožno posudzovať izolovane, pretože tieto konania z hľadiska ich predmetu tvoria jeden celok.

14. Dôvodom, na ktorom sťažovateľ založil návrh na povolenie obnovy konania, bola nová skutočnosť v podobe priznania [REDAKOVANÉ] o tom, že je páchatel'om trestnej činnosti, za ktorú bol odsúdený sťažovateľ.

15. Z obsahu namietaného uznesenia krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu vyplýva, že súdy po riadnom vypočutí svedka [REDAKOVANÉ] konštatovali, že jeho výpoveď nemožno považovať za takú novú okolnosť, ktorá by bola spôsobilá privodiť iné rozhodnutie súdu vo veci v otázke viny, resp. trestu. Výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] (že skutok nespáchal sťažovateľ a že kovový drôt, ktorý použil na spáchanie skutku, mohol predtým použiť v jeho dielni práve sťažovateľ, ktorý s ním prichádzal do kontaktu) nemôže obstáť, a to vzhľadom na krátku trvácnosť stopy, ktorá bola na kovových drôtoch zanechaná dotykom. V pôvodnom konaní bol znaleckým dokazovaním preukázaný záver, že dotykovú stopu na kovových drôtoch použitých na spáchanie skutku mohla zanechať len osoba, ktorá mala tento predmet vo svojich rukách krátko pred spáchaním skutku alebo v čase jeho spáchania. Na obidvoch kovových drôtoch bol zaistený biologický materiál, z ktorého bola izolovaná DNA, ktorej pôvodcom bol práve sťažovateľ. Znaleckým dokazovaním bolo tiež preukázané, že vzhľadom na množstvo biologického materiálu nachádzajúceho sa na zistených stopách došlo k priamemu kontaktu s oboma uvedenými predmetmi.

16. Navyše, ani ďalšie okolnosti spáchania skutku podľa výpovede svedka [REDAKOVANÉ] nezodpovedali výsledkom dokazovania v pôvodnom konaní. Podľa zápisnice o ohliadke miesta činu bol ako vecná stopa č. 1 zaistený kovový drôt so šnúrkou, na zemi po pravej strane garáže v jej interiéri bol nájdený kovový drôt zaistený ako vecná stopa č. 2. Naproti tomu svedok [REDAKOVANÉ] vypovedal, že na prekonanie uzamknutia garážových dverí použil iba jeden drôt, druhý nechal

vo vozidle. Tento rozpor svedok ■■■■■ nevedel vysvetliť s odôvodnením, že na uvedené si presne nepamätá.

17. Vzhľadom na uvedené všeobecné súdy dospeli k záveru, že ani výpoveď svedka ■■■■■ nemôže zbaviť sťažovateľa trestnoprávnej zodpovednosti, keďže nie je spôsobilá vyvrátiť, resp. spochybníť záver majúci základ vo vykonanom dokazovaní v pôvodnom konaní. Správne poukázali na to, že zmyslom konania o povolení obnovy konania je preukazovať nové skutočnosti a nové dôkazy (súdu skôr neznáme v pôvodnom konaní), a konfrontovať tak skutkový stav zistený na základe vykonaných dôkazov v pôvodnom konaní s novo zisteným skutkovým stavom preukázaným práve v konaní o povolenie obnovy konania. Povolenie obnovy konania prichádza do úvahy len vtedy, ak skutkový stav zistený na základe dokazovania v pôvodnom konaní neobstojí v konfrontácii so skutkovým stavom zisteným na základe nových dôkazov.

18. Ústavný súd súhlasí so sťažovateľom, že priznanie inej osoby k spáchaniu trestného činu je nepochybne dôležitou a významnou okolnosťou pre možnosť povolenia obnovy konania. Z odôvodnenia všeobecných súdov, ale aj po dôkladnom oboznámení sa s odsudzujúcim rozsudkom v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu v sťažovateľovej veci však možno prisvedčiť záveru uvedenému v napadnutom uznesení. Krajský súd v ňom preskúmal námietky sťažovateľa a konštatoval, že tieto sú súhrnom a opakovaním jeho tvrdení a dôvodov, ktoré uviedol v návrhu na povolenie obnovy. V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že aj v konaní pred ústavným súdom uplatnil sťažovateľ v podstate rovnakú argumentáciu.

19. Krajský súd zrozumiteľne sťažovateľovi vysvetlil, že pre pozitívne rozhodnutie o návrhu na povolenie obnovy konania musí byť výsledkom skúmania kvality nových skutočností alebo dôkazov v porovnaní s doteraz vykonanými dôkazmi dôvodný predpoklad pre možnú zmenu pôvodného právoplatného rozhodnutia. Všetky produkované dôkazy boli v základnom konaní hodnotené súdom jednotlivo, ako aj v ich vzájomnom súhrne, pričom tieto bez pochyb viedli k uznaniu viny odsúdeného zo žalovanej trestnej činnosti. Sťažovateľ skutočnosťami uvádzanými v konaní o povolenie obnovy konania sledoval prehodnotenie už ustáleného dôkazného stavu v jeho trestnej veci vo svoj prospech.

20. Pokiaľ odsúdený vo svojom návrhu na povolenie obnovy konania argumentoval tým, že skutok nespáchal, krajský súd uviedol, že vina odsúdeného bola v pôvodnom konaní ustálená na základe skutkového stavu, ktorý bol spoľahlivo preukázaný vykonanými dôkazmi. Bez potreby opakovania už spomenutých rozhodných okolností v súvislosti s vykonaným výsluchom svedka ■■■■■ sa krajský súd stotožnil so záverom okresného súdu v tom, že okolnosti spáchania skutku podľa výpovede svedka ■■■■■ ako nový dôkaz nezodpovedajú výsledkom dokazovania v pôvodnom konaní a nie sú spôsobilé pre zmenu správneho a zákonného rozhodnutia okresného súdu.

21. Námietka sťažovateľa, že jediným usvedčujúcim dôkazom o jeho vine vykonaným v pôvodnom konaní boli dva drôty nájdené na mieste činu, na ktorých bola zistená prítomnosť jeho DNA, nie je objektívna. Z napadnutého uznesenia vyplýva, že vina sťažovateľa bola preukázaná v pôvodnom konaní na základe viacerých na seba nadväzujúcich dôkazov, ktoré si neodporujú, ale naopak, navzájom sa dopĺňajú. V konkrétnosti ide o vecné dôkazy, znalecké dokazovanie a výpoveď znalca vo vzťahu k rozsahu a trvácnosti dotykovej stopy na kovových drôtoch, výpoveď poškodeného, obhliadka miesta činu a fotografická dokumentácia, ktorá preukázala následok konania. Tvorila

ucelenú reťaz, na základe ktorej bol ustálený skutkový dej, ktorý usvedčil sťažovateľa zo skutkov, za ktoré bol obžalovaný a odsúdený. Na tomto závere nezmenila nič ani výpoveď svedka [REDACTED], ktorú navyše možno vnímať ako rozpornú v časti týkajúcej sa zanechania druhého kovového drôtu v jeho motorovom vozidle, ktorá nie je v súlade so zisteným stavom veci na mieste činu.

22. Ústavný súd uzatvára, že krajský súd ústavne akceptovateľným spôsobom sťažovateľovi vysvetlil, z akých dôvodov nemožno navrhované dôkazy a skutočnosti považovať za také, ktoré by odôvodňovali povolenie obnovy konania. Vyrovnal sa so všetkými námietkami, ktoré sťažovateľ uplatnil v sťažnosti pri uznesení okresného súdu o zamietnutí jeho návrhu na povolenie obnovy konania a poskytol mu jednoznačné odpovede na nastolené otázky. Odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu je zrozumiteľné, konzistentné, logické a vychádza z ústavne akceptovateľného výkladu a aplikácie príslušných ustanovení Trestného poriadku. Z uvedených dôvodov ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je nutné odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. decembra 2025

Robert Šorl
predseda senátu